

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Boh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Boh pada,
Wokřew će!
F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyšinje a je tam ja sčtwórtlětnu pchedplatu 40 pj. dostacž.

15. njeđzela po swjatej Trojizy.

Psaln 37, 4—6.

Mjes khěrluschemi, kiž jako požohnowane rěki duchowneho wofschewjenja a pošnljenja psches kšchesczianstwo bęža, je jedyn najrjeńschich Gerhardtowy: „Ach porucž Bohu swěru swój pucž a srudobu.“ Zórko tuteho njebmjertneho khěrluscha je horlach naspomnjeny psalm se swojej 5. sčtucžku: Porucž temu Knjesej swoje pucže a měj nadžiju k njemu, wón budže wšchitko derje czinicž. S njeje je Gerhardt swoje swjeczene myšle a słowa czěrpal, a to tak, so so khěrluschowne sčtucžki po rjadu kóžda s jonym słowom spomnjeneho sčprucha sapoczinaju, sčtož pak na serbskim khěrluschu widžecž njeje, dokelž je pscheložł němskeho. S nim nacžěrpajmy tež my šebi s tuteho sčprucha žiwu wodu, prawy šredk, strome lékařstwo pschecžimo wšchej khrobłosczi a bojosczzi.

Khrobłoscž niczo duschne njeje. Čezžke myšle drje khrobłeho nješcherja, sferišcho jeho lohke myšle wodža. Wón šnadž pschi šebi rjeknje: Njech dže kaž dže; sčtož jutšje budžc, mje nještara; dženska čzu so swojeho žiwjenja wješelicž. Ale kaž potom, hdnž nješbože jeho nahle nadpadnje? Sčtož tehdy žaneho šwětla nima, kotrež by jemu jeho sčczěžku roššwětliło, ani žaneho kija, na kotryž mohł so šepjeracž, tón dyrbi drje na swojej duschi čezžko sčchodowacž. S tym prajene njeje, so je khrobly pschezo lohkeje myšle; tajki móže wjele bóle tež człowjeť twjerdeje

hlowny a wole bycz. W tym padže so šda, kaž by runje wón khmany byl, šwoje žiwjenje šebi najšepje sawjescz. Pschetož wjele móžesch dokonjecž, mašč-li wěštu, frutu wolu. Wjele, ale niz wšchitko a niz pschezo! Žiwjenjoběh jenotliwynch, kaž stawišny šwěta doscz jašnje wobšwědcža, so móže druhdy jeniczki džěň abo jeniczki podawł najšylnišchich wotmyšljenja šanicžicž a šahanibicž. Kaž dolho pschi tym wostanje, so człowjeťa wutroba šebi pucž wumyšli, ale tón Knjes šam jeho khód wjedže (Psichšł. 16, 9), wostanje tež to najwyšschja mudroscz, temu Knjesej swoje pucže porucžicž.

Bojoscz niczo duschne njeje. Tehodla wjele křocz me šwjatym pišnje rěka: Njebojcz so! Bojšny je wobczěženy, haj podkřoczowany se šamymi starosczemi. Strachocžiwoscz a struchłoscž je jeho srudny džěl. Wón je w štajnym njeměje dla móžnych pschichodnych czěžkotow, kiž jeho šnano ženje njepotrjećja. Wěšo so na tajke wašchnje šam psched hordosczu a wšchelaťimi druhimi njepoczintami wobarnuje, ale na drugej stronje pschi tajkej sčkódnej smyšlenosczzi duchowne a czělne mozy czěrpja a wotebjeraju. Napošledku móže bojoscz škoro kaž khroszcz nad człowjeťom knječicž, so so jeje wjazy wobrócz njemóže, a to niz bjes šamšneje winy. Duž tež jow płaczi: Dokelž so tón, kotrehož šwětlo a šbože je tón Knjes, niłoho ani nicžeho bojecž njetrjeba (Psalm 27, 1), dha je to ta najšepšcha mudroscz, temu Knjesej swoje pucže porucžicž.

Temu Knjesej swoje pucže porucžicž — czini troschtnu wutrobu. Njech je pschichodny czap psched nami

potajeny kaž njebo i mróczelimi pschifryte na deszczójnym dnju, shtož w žiwjej wěrje wě a wopomina, so njeje šlepei mozy pschpada podczifnjeny, ale so jeho lud, jeho dom, jeho czěło a duscha a wscho, shtož je a ma, we šwěrnymaj, šmilnymaj rukomaj wschehowědonneho Boha a Wótza steji, tón móže i dobrym měrom wostacž. Njech je šańdženy czaš sadu tebe stysny a czežki był, so šy nětf hišcže kaž sbity a tyscheny, shtož šwoje dowěrjenje precž njeczifnje, so móže prawiza Najwyschšeho wscho wobrocžicž a se wscheje šrudžby, wobcžežnosče a stysnosče wupomhacž, tón šebi wješelu nadžiju tež wošrjedž nozy czešpijenja wobšhoma. Takle trošhtna wutroba wschu wopacžnu bojosčž šacžerja, a wita k šebi nuts tu prawu, šwjatu bojosčž, bojosčž teho Anjesa, kotraž je špocžatk mudrosče, a bojosčž šbóžnosče dla, wo kotrejž japoschtoł pišche: Čžinče, so byšcže šbóžni byli i bojosčžu a se rženjom. Nunje tak dyrbi šo w trošhtnej wutrobje wscha wopacžna šhroblosčž šhubicž psched šwjatej wěršhroblosčžu. Njech šu nadawki wulke, móž našcha pať šnadna, njech je pschecželow pať mačo, džerž šo teho Anjesa a jeho šlubjenjom a dži šwój pucž, kiž psched tobu leži, hdy by šo tež šwět mjerwik i cžertami! Wón, twój šwěrný Wumožnik, budže wschitto derje cžinicž a ty budžesh šo jemu hišcže džakowacž, so cži se šwojim woblicžom pomha.

Trošhtna wutroba, haj to je něščto duschne! Duž njepschewostaj šwoje pucže šlepemu šbožu, njewšmi tež šwoje pucže šam do šwojeju rukow, ale porucž je temu Anjesej! Šamjen! Z. w K.

Porucž šwój dónt Bohu!

Hłóš: Wjšel šo, o moja duscha —

Wutroba, shtó tebe rudži,
Kajke horjo tyschi cže?
Shtó cži styš a njeměr budži
A cže cžišcžeža starosče?
Džže je twoja dowěra,
Tale šylna šepjera,
Š kotrejž dyrbiš w šwěcže šhodžicž,
Š swojej mocži k Bohu wodžicž?

Njeměń, šo šy wopuscžena,
So twój Wóh cže pošaby;
Ně, ty droho wukupjena,
Wšchudže w jeho ruzy šy.
Jeho wočo kědžbuje
Wodnjo, w nozy na tebe,
Licži šylšy, kotrež płacžesh,
Š nimi šwoje ložo macžesh.

Njekidže wscho po twojej woli,
Shtož je rada Wjšschneho,
Dha wšmi šchiz, tež hdyž cže boli,
Bohu Anjesej poddaj šo;
Špomń na jeho šlubjenje,
So wón pomha, wumože,
Wolamy šo w nusy k njemu
A šo dowěrjamy jemu.

Duž šo wscheje rudžby wšdawaj,
Kotraž duschu wobcžeža;
Boha šhwalicž njestařawaj
Ša tak mnohe šmiljenja,
Kotrež došta w žiwjenju
Š Božej wulkej miłosčžu.
D shtó wschitku hnadu licži,
Kotruž Wóh cži hižom šlicži!

Njech cže tale hnada cžeri
A roštacžu a pošucže;
Šotom Wóh cži i nowa měri
Š swoju lubosčž šchecžedrimje.
Wón drje druhdy pošhosta,
Tola šwojich lubo ma:
Nany hoji, šylšy trěje,
Šrudne dusche i trošhtom hrěje.

Duž dha porucž šwój dónt jemu,
Starosče cžik' na njeho;
Njepsuschčž nadžej, džerž šo k njemu,
Jeno jemu dowěr šo;
Wolaj, płataj, špěwaj, prošch,
Šdychowanja k njebu nosch,
Doniž Wóh to, shtož cže tyschi,
Štónčžnje tola njewuššyshi.

Šraj: Mój Božo, hladaš na mnje
A na moje šubjenstwo;
Šhryšta dla měj hnadu ša mnje,
Jeho šchizža džeržu šo.
Špróžne mozy pošylł mi,
Š mrošow wjedž mje k jasnoscži;
Šolož moje šědowanje,
Šacž mi šwita šbóžne ranje!

D hdyž šměju tole šbožo,
Kať chžu potom šhwalicž cže,
So mje twoja ruka, Božo,
Takle šnadnje wjedka je!
Tam pod mēra palmami
Budú psalmy špěwacž cži,
So šo njeminy mi ženje
A Bohu dusche dowěrjenje!

K. A. Fiedler.

Wuššyšana modlitwa.

Šendželški duchowny tole pišasche: „Žana cžłowska wutroba njeje tak twjerda, šo njemohł ju hnucž a šmjechcžicž. Šdnyž bēch we šwojim cžaku w Šdinburghu, bu mi ras wošebny cžłowjeť pošafany a prajene: Šlej, tutón muž je pschedšyda Šdinburghšeho towaršstwa „Njewěrjaznych.“ Ša na měšcže k njemu džžech, šo pódla njeho šydzech a i pschecželnym głóškom prajach: „Luby pschecželo, ja šo jara wješelu, Waš tu widžecž, njestařacže šo Wš wo šwoje wěcžne šbože?“ Wón mi wotmolwi, šo do žaneho wěcžneho žiwjenja ani do žaneho wěcžneho šatamanšstwa njewěri. Ša k njemu rjeknych: „Duž pošlaficže šo šo mnu a dajcže šo mi ša Wašche šbože modlicž.“ Wón wotmolwi, šo do modlitwy žyle ničžo njedžerži. Ša móžach cžinicž, shtož chžych, wón njechasche šo mnu na kolena. Štónčžnje šo šam pošlafnych a šo ša teho njewěrjazeho k Bohu wólach. Wón pať měšesche i tym jeno šwoje šmēchi. Šuschischo šym jeho na to hišcže wohladał, njekšym pať i nim

ženje wjazy wo wěrje rěčal. Wo dlějšim čaŕu ſo ſaſo ſ nim jettach. Pſcheczelnje ſwoju ruku na jeho ramjo połožiwschi džach t njemu: „Njeje Bóh moje wołanje hiſčezje wuſkſchał?“ Wón wotmolwi: „„Bóh wſchał žadyn njeje a ja ſym hiſčezje tón ſam, kiž pſchezo běch. A hdyž Wj do ſwojeho Boha wěrize, a ſo wón modlitwy wuſkſchuje, dha čizice tola, kaž Wam prajach — ſpytajezje ſwój khumſcht na mni.““ — „Gaj wſchał,“ jemu wotmolwich, Boži čaſ njeje ſa Waſ hiſčezje pſchiſchoł, ale wjele ſwěrných kſcheczanow ſo ſa Waſ modli, a ja krucze wěrju, ſo ſo tež Wj hiſčezje wobrocizje.“

Wórny po tym běch w Liverpoolu a tam wot ſwojeho pſcheczela ſ Edinburga liſt doſtach, w kotrymž mi wón ſjewi, ſo je ſo tamny njewěrjazy ke Khrjſtuſej wobrocizil a ſo ſu ſ towarſtwa „Njewěrjaznych“, do kotrehož tſiznyčo ſkufchachu, ſ nim tſinaczo wuſtupili a t pſnaczu Khrjſtuſoweje prawdy pſchiſchli. Kač bě ſo to tak nahle ſtač mohło, ničtó njewjedzizſche. To běſche kaž džim pſchede wſchitlich woczemi. Wón ſam pač a tamny duchowny to wjedzizſchtaj: Bóh běſche wěrjazy modlitwu wuſkſchał.

Ach njepuſchcz mje!

Ach njepuſchcz mje!
Mój Božo, ja čze proſchu,
We ſwojej wutrobje ja tebje noſchu,
Kaž džeczo, tač ſo ſpuſchczam na tebje;
Ach njepuſchcz mje, ach njepuſchcz mje!

Ach njepuſchcz mje!
Hdyž njeſbože mje pſchima,
A pomozny mi ničtó žanej nima,
Dha wěm, mje twoja ruka ſchituje.
Ach njepuſchcz mje, ach njepuſchcz mje!

Ach njepuſchcz mje!
Hdyž lehnu ſo do rowa,
A jemja mje a moju bolocž khowo,
Čizit ſo mnu, Wótcze, po hnadže!
Ach njepuſchcz mje, ach njepuſchcz mje!

Dobroproſchenje.

Sedyn duchowny je ſwojeho jaſtojnjiteho žiwjenja ſlědowaze powjedatſche: „Sa wobſtarneho wěrjazeho kſcheczjiana ſnajach. Nu- njež niž hiſčezje we wyſokich lětach, běſche ſo tola jara ſeſtaril, dofelž jeho wobaj ſynaj po bjeſbóžnych puczach khowdžestaj. Móžno je, ſo bě ſnano prjedny nad nimaj pſche wjele miſchtrowač. Snano bě jimaj we wſchěch wězach pſchemjele přědowač a jimaj ſwět pſchewuſki čizil. Pſchi tym pač běſche ſ nimaj tola hacž na najlěpje mēnik. Tola ſ tym bě dawno pſcheſtač. Ale wón nětko žadyn džet njeſkomdži, ſo ſa njeju t Bohu wołacž. Kač ja t tutemu mužej pſchiindžech. So mnu do domu liſtač jaſtupi a jemu liſt ſ jaſtwa pſchepoda. Wón liſt wotewri, pſcheczita a pſchi tym wſchón woblědny. „Mój ſyn Arnold — 6 lět jaſtwa!“ tač wón hlubočo ſrudženy ſdychny. Na to do komorki woteindže, kiž pſchi ſtwje ležezſche. Tam a ſem ſ komorki čizche žaloczenje a proſchenje ſaſkſchach a ja ſ nim pſchi ſebi ſobu proſchach. Wo pol hodžiny ſo ſaſo do jſtwy wróczi, běſche ſebi ſwoje wobliczo imyl, ſtroſchtny a t nje- bju poſaſawſchi rjetny: „Sa ſym jo jemu prajil.“ Wón běſche čizil, ſchtož w jeho mozy ſtejeſche a bě ſwoju naležnoč do Ebó- žnikoweju rukow poruczil. Hacž je ſo tamny ſyn poſdžizſcho t Bohu wobrocizil, to ženje ſhonil njeiſſym. Tola pač nanowe próſtwy wějczje podarmo byke njeiſſu.

Tež ſym žónſku ſnač, kiž bě kħuda a we ſwojim domczku ſama-

lutka bydleſche. Pſched ludžimi běſche njenahladna a niſka, pſched Bohom pač dla ſwojeje pobožnoſczje nahladna a widžana. Wona ſwój kħlěb je kħlſami jědžezſche, niž tehodla, dofelž bě ſo tač jara wo njón prózowacž dyrbjač, ale tehodla, dofelž běſche ſo jejny jeniczki ſyn, murjerſki wotrocžt, na jara hubjene pucze ſabludžil. Dofelž ſpochi maczetne napominanja a ſdychowanja kħlyſchecž njechafſche, bě ſyn ſkóncžnje dom wopuſchczil. Četa dolho ničzo domoj njepiſaſche. To- la macž kħlyſcheſche, ſo ſ nim pſchezo bóle po horje dele džezſche. Pſchi tym macž ſthori a jejne ſkónczenje ſo bližezſche. Sa ſym pſchi jejnym kožu ſedžal. A hdyž ſo ju rač ſa jejnym ſynom wopraſchach, wona rjetny: „Dolho, dolho njeiſſym wjazy žaneho liſta wot njeho doſtač, ſchtož pač pſches druhich wo nim kħlyſchach, bě jara ſrudne, ale wumó- žený wón tola budže.“ A to ſłowo, „wumóžený wón tola budže“, wona hiſčezje junu woſpjetowaſche, na čzož ſo čizice wudycha. A ſchto ſo ſta? Hdyž macž kħowachmy, ſo na jene dobo ſyn wróczi. Wón daloko byl njebē, a bě nětko na kħowanje pſchiſchoł. Pſchi rowje pocža wón kaž bjes roſoma hamtowacž: „Sa dyrbju ju hiſčezje junu widžecž.“ Sa jeho džeržach, hewač budžizſche ſa kaſchczom do rowa ſkocžil, a t njemu rjetny: Widžicž ty ſwoju macž wjazy nje- móžezſch, ale kħlyſchecž ju dyrbiſch. Sa tebje je wona proſhyčta hacž do ſmjercze. Sa čzi praju, ſo je jejne poſlednje ſłowo bylo: „Wumóžený wón tola budže.“ Nětko ſo jemu jeho ſaſakka wu- troba ſlemi a macž běſche prawo měč.

Boži kħód je ſame žohnowanje.

Wulke njeſbože běſche na jenu ſwójbu pſchiſchło. Nan a jeho pječlětny ſynt buſchtaj wot čezkeje ſtraſchneje kħoroſczje hrabnjenaj a na dobo wumrjeſchtaj. To bě ſrudny napohlad, hdyž buſchtaj wobej čzile ſ domu wunjeſenej a do ſemje puſchczenej. To běſche nětko na duchownym, ſo by troſchtowač. Alle ta wopuſchczena wudowa njechafſche ſo troſchtowacž dacž. Srudnje jejna ſkórcžba kħincžezſche: Bóh je mi moju rjanu kħonu wſač. Mój běchmoj ſbo- žownaj hromadže, ale Bóh je naju ſwjaſt roſtorhnyč. Bóh je njeprawy a njeſmilny, hewač njeby mje tač domachpytač. Du- chowny ju na to dopominaſche, ſo naſ Bóh pſches kħiz pſta t ſebi čzahnyč. Tola wſcho bě podarmo. Sa wudowa woſta pſchi tym, ſo je Bóh njeprawy. Wórny po tym tež tuta žónſka ſthori. Nětko bě jejne morſotanje hiſčezje wjetſche: „D tač njeſmilny je tola Bóh. Najprjedny je mi mojeho mandželſteho a mojeho ſynta wſač, a na tym hiſčezje doſcz njebē; duž je tež mje ſamu na kħorožo połožil.“ Tola wſcho morſotanje jej ničzo njepomhaſche. Kħoroſcz pſchiběraſche a ſkóncžnje lěkarjo prajachu, ſo móže ſo jej žiwjenje jeno pſches ſtraſchnu operaziju ſdžeržecž. Wo dolhim bēdženju wboha žona do teje ſwoli. Operazija ſo poradži a ta wudowa po nēcžim wotkħori. Alle pač tež ſnutſkownje běſche wotkħorila. Jejna ſaſakkoſcz bě ſo ſhubiča a na měſto morſotanja běſche dža- kowanje ſtupilo, ſo bě jej Bóh pomhač. Bóh běſche ju ponižil, ſo by jeho we wěrje namačala. Bóh wſchał ničoho podarmo njethſchi, ale čze, ſo bychmy ſo nakaſali a živi byli.

Wěra je dowěra.

Stary Spurgeon (wupraj: Spördſch'n) běſche 54 lět ſ fararjom w malej kħudej wſy w Zendželſkej. Wón mějeſche wjele džeczi a mačo ſaſkħužby, ale pſchezo běſche dobreje myſle, pſchetož na ſwojeho Boha wſchu ſwoju nadžiju ſtajeſche. So by ſebi nēſchto pſchi- ſaſkħužil, wobdžekatſche ſam kuſ role a ſebi kruwicžku džeržezſche. Alle kajte njeſbože! Kač rano kruwa morwa w hróbži ležezſche. „Luby Jano“, jeho žona ſaſkħifny, „ſchto nětko budže, ſ wotkal dyrbju ſa džeczi mločo bracz?“ — „„Maczi““, Spurgeon wotmolwi, „„Wón budže ſo ſa naſ ſtaracž; hdyž Wón čze, móže nam wjazy hacž mločo jeneje kruwy dacž.““

Tón samy džen wuradźowasche w Londonje smilne towarstwo, kž khudych duchownych podpjerasche. Hdyž běchu bobustawy wschě próstwy pschecžitali a dopjelnili, jim hišcže 100 hr. wosta. Schto s tymi? Duž jedyn s tych knjesow rjekny: „Sa mēm khudeho fararja, kž so se staroscžemi bēdži, hacžrunje naβ njeje hišcže ženje wo pomoz proβhł. Temu chžemy te 100 hr. dacž, a ja pschidam hišcže 100 hr. se swojeje mōschnje!“ — „Sa tež, ja tež“, daschtaj so dwaj druhaj kšhšecž.

Schto mēnišch, so staj bebi Spurgeon a jeho mandželsta myšlkoj, hdyž nasajtra cžezki list pschidžze a so s njeho te snate mōdre papjerki — 400 hr. — kypachu?

„Saj, Boha njesabudž, o duscha,
Tež wōn cže ženje sabhł njej.“

Pschi wērowanju.

Do žiwjenja nētł s tobu cžahnu
A tebe nihdy njepuschcžu,
Twōj s wutrobu wschōn sawostanu,
Ma tebi wišam se kwēru:
Ty moja kšy a twōj kšym ja,
Hacž naju swjast kšmjercž rošwjasa,
Ty moja kšy a twōj kšym ja.

Hdyž ty so modlicž budžesch k Bohu,
Dha chžu ja klecžecž pschi tebi,
Sa s tobu pōndu kōždu drohu,
Njech hrošy straschne horjo cži:
Ty moja kšy a twōj kšym ja,
Hacž naju swjast kšmjercž rošwjasa,
Ty moja kšy a twōj kšym ja.

We njesbožu, we žanym sbožu
Cže njepuschcžu, tež njepuschcž mje;
Ach sapschim s mnu ruku Božu,
Sa k njebežam naj' powjedže:
Ty moja kšy a twōj kšym ja,
Hacž naju swjast kšmjercž rošwjasa,
Ty moja kšy a twōj kšym ja.

Stysk po domisnje.

So kšmjercži swojeho mandželsteho stara macželka we swojej kžezžy kama bydlesche. Sejnny kšyn bēsche psched wjele lētami do Ameriki wuczahnył a tam do wulkeho samoženja pschischol; w Filadelfiji mējesche rjane wulkotne bydlo. Wona pał kšwōj kusł pola wobdželascche, kšwoju kšruwicžku sasarowasche a bēsche pschi tym se wschēm spokojom a sbožowna. Tola nētko bēsche pēkneho kšynowe najwjetšche žadanje, kšwoju macž pschi bebi mēcž, so by po próžypolnym žiwjenju wotpocžnyč mohła a so jej pschi nim derje schlo. A skoro bēsche na tym, so so jemu tuto žadanje dopjelni. Macž so na jeho próstwu na daloki pucž psches schēroke morjo poda. Wjesbu bē bohatty kšyn do přēdka saplacžil a duž dha so we wot-rēcžanym cžafu stara macž do Newyorla pschiwjese, hdyž ju kšyn s wješelom witasche, so by ju wot tam k bebi domoj do Filadelfije pschewodžil. Dwē wulkej stwē w kšynowym rjanym hrodže bēschtei so sa macž pschihotowatej, a sa wscho bē w bohatej mērje starane. To bēsche sa kšyna tež wutrobne wješele, so mōžesche kšwoju lubo-wanu macž we kšwojim rjanym wosju po mēscže wokoło a njedželu

do zyrkwije wosncž dawacž. Wschō, schtož mōžesche kšwojej macžeri na woczomaj wothladacž, cžinjescche a so jara wješelesche, so mōžesche sam pschi bebi prajicž: to sbože, kž moja macž nētko wužiwa, jej ja jenicžžy sam pschihotuju. Tola — wōn bē so myslil. Wōrny po tym wōn k swojemu fararjej pschidžze, wschōn srudny, so bebi tōn myšlesche, kšyn pschidžze macžerenu kšmjercž wosjeticž. „Moja macž“, tak wōn pocža, „chže sažo wote mnje prjecž. Wona chže domoj.“ Duchownemu so to tež trochu dživne sesda; duž so kšyna woprascha, hacž je so kšnano nēschto stało, schtož je wobstarnu macž srudžilo. „D knježe“, kšyn wschōn tyšchny wotmolwi, „ničto tajte, a tola je samyβł, kotrehož dla chže mje moja macž sažo wopuschcžicž, wjele bolosnišchi sa mnje, hacž hdy by so nēschto stało bylo, schtož so jej lubiko njeby.“ — „A schto dha je prajila,“ so duchowny dale praschescche, „so chže sažo wot Waš prjecž a domoj?“ — „Ach“, kšyn s hłokom saplacžnyšchi wotmolwi, „mje je skoro hańba, to psched Wami wuprajicž. Ženje bebi nješšym myšlil, so budu hdy se rta kšwojeje pobožneje macžerje nēschto tajte kšhšecž dyrbjecž. Šlejcže a nještrōžcže so: hdyž bēsche mi moja macž s hnutymi kšlowami wobkručžila, so tu na ničto skoržicž nima, so so jej wjele bóle kama luboščž wopokafuje, dha potom rjekny: ja chžu dom k swojej — kšruwicžžy.“

Dolho kšyn, hdyž bēsche tole wurēcžal, hišcže psched kšwojim fararjom plakascche, a temu bēsche cžezko, kšyna smērowacž. A tola njemōže so ničto tamnej macžeržy dživacž. Sej so po domisnje styskascche. Wschō mēšcžanska kšraβnosčž so jej njelubjesche. To bē jej nēschto zuše. Duž chžysche domoj. Niz jejna kšruwicžka kama ju cžehnjescche, nē, jejny dom, jejne polo, jejne dotalne žiwjenje, na kotrež bē wot džēcžastwa kšem swucžena, jejna wješ, jejne pschecželstwo domach — to wscho ju domoj cžehnjescche.

Sejnny kšyn pocža tuto jejne styskanje po domisnje rošymicž a da macžeri sažo domoj cžahnyč. Wješela je so na dompučž podala, tam sbožownje pschischla a skōncžnje tež sbōžna kšwōj seišti pucž wobsamkla, so by do njebežesje domisny sascžla.

Dživnje pał tola je, so njemōže nam ničto naschu domisnu sarunacž. A bychmy-li pol kwēta mēli — domisna by nam tola hišcže wjazy winojta byla, tež w tym padže, hdy by nam wona jeno jednore žiwjenje poskicžowala.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Wjatl thdženja wumrije w Chorjelzu, hdyž wuhojenje pytasche, knjes kantor Kečł w Bukezach. Wōn so narodži 1861 w Rodezach pola Pomorz. Seho nan bēsche nasčž snaty kšerbški kšejmski sapōkšanz. A wōn je tež Šserb byl wot mladoscže s zylej wutrobu. Šižom jako seminarista je so próžowal sa kšerbške towarstwo na seminarje, wōšebje tež spēwansteho wotrijada. Semu bēsche wot Boha kšraβny hłōβ spožcženy. Ma wschittlich kšerbških spēwanstich kšwjedženjach je Šserbow se kšwojim wutrobu jimazym spēwanjom sradowal. Sačo kšwērnny kšerbški wucžer je wōn stutkowal w Bukezach, potom jako zyrkwintny wucžer w Maleschczach a skōncžnje jako zyrkwinski wucžer a kantor w Bukezach. Wōn je kšwēru wustupowal sa prawo kšerbškeje rēcže w schuli a duž nasch kšerbški lud žaruje wo dobrego kšerbškeho wucžerja, kotryž je jemu pschesche wsaty, wōšebje w cžafu, hdyž tajkich wōtcžinsžy smyšlenych kšerbških wucžerjow trjebamy. Wōh saplacž jemu we wēcžnosčži jeho kšwērnosčž!

— Sańdženu kšrijedu mējesche so wotrjebna wucžerška konferenz w Wojerezach.